

פחד דוד

עלון שבועי בענייני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל
בנשיאות בנש"ק מורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 552

משכיל לדוד

פרשת ויקרא

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

אין הבטחה לשום אדם

ידוע שמתחילים ללמד את הילדים הקטנים את פרשת ויקרא העוסקת בענייני הקרבנות (תנחומא צו יד). ויש להבין מדוע זאת, שהרי פרטי הקרבנות מסובכים ומסועפים המה, ולכאורה טוב היה אם היו מלמדים בתחילה לצעירי הצאן את הפרשיות העוסקות בבריאת העולם ומעשי האבות, ורק לאחר מכן היו לומדים על הקרבנות. וביאור הדברים הוא שבצעירי הצאן ישנה תמימות וזכות ההולכת ונעלמת עם השנים, ובשל אותה תמימות זכה,

ילד קטן מוכן כמעט למסור נפשו בעבור סוכרייה קטנה, על כן רוצים חכמים להשתמש באותה תמימות טהורה כדי לחנך את הקטנים למסירות נפש בעבור ה' יתברך. שכש שמוכנים הם למסור נפש בעבור סוכרייה בודדת, כך גם יהיו מוכנים ומזומנים לחיות בקידוש ה' ולמסור נפש בעבור רצון ה' יתברך. והנה אין לך עניין המעורר למסירות נפש יותר מעניין הקרבנות, בו הילד נחשף לנעשה עם הבהמה ומתוך שידוע הוא שכל הקורות עם הבהמה היה ראוי להיעשות עם האדם, הרי שמייד מרגיל הוא את עצמו לקיים את רצון ה' במסירות נפש על מנת שחלילה לא יקרה עימו מה שארע עם הבהמה.

כל אדם בעולם נברא לצורך תכלית כלשהי, ובידידתו לעולם המעשה עליו להשלים תיקונו ולמלא את ייעודו.

וקשה מנין ידע האדם מהו היעוד לשמו הוא יוחד ונוצר לעולם, הרי עולם זה מלא וגדוש בניסיונות וקשיים לרוב, וכיצד ידע האדם מהו הניסיון המכוון בעבורו לצורך תיקון ייעודו. ונראה לומר שדווקא בדברים בהם האדם חש קושי ממשי לעבוד את ה' - שם עליו להשקיע את כל המרץ והכוחות. וכגון אדם שקשה לו להשכים בבוקר לתפילה במניין,

יתכן ומן השמים הביאו עליו קושי זה היות ומטרת תיקונו להתחזק בעניין התפילה ומתוך שהוא מתגבר על עצמו ומוסר נפש בעבור תפילה במניין, הוא משלים ומתקן את ייעודו. המתבונן יראה שהחיים מלאי צרות וניסיונות וכיוון שאין לאף אחד הבטחה שהכל יעבור עליו ועל משפחתו על מי מנוחות, אין אדם יודע מתי הצרה תבוא ותתרגש על ביתו, רחמנא ליצלן. ולפיכך על כל אדם לעמול ולהיות את נקודות החולשה הקיימות אצלו בעבודת ה' ולהתחזק באותם תחומים עד כדי מסירות נפש, וכאשר הקב"ה נוכח לראות שאדם מתאמץ למלא את רצונו יתברך ולהשלים את תיקונו, אזי הוא מעניק לו שמירה והגנה מיוחדת.

מסירות נפש הנלמדת מן הקרבנות

"דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אדם כי יקריב מכם קרבן לה' מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם" (ויקרא א. א. ב-א)

הקב"ה נגלה אל משה רבנו באוהל מועד ואומר לו לצוות לבני ישראל על עניין הקרבנות, כפי הנאמר בלשון הפסוק "אדם כי יקריב מכם". והנה לכאורה היה על האדם להקריב את עצמו לפני ה'. ונראה לבאר שכפי שהבהמה נשחטת ועולה לפני ה' יתברך, כך על האדם להכין עצמו להיות קרבן לפני ה'. והמתבונן יראה שדברים אלו אינם פשוטים כלל ועיקר, היות והבהמה מובלת לשחיטה ומוקרבת על גבי המזבח גם שלא ברצונה ובניגוד לנטייתה, מה שאין כן אצל האדם שהינו בעל כוחות ורצונות, ועל כן אין אפשרות לכפות אותו להקריב את עצמו למען ה' אלוקיו. וכיצד יגיע האדם לידי רצון למסור נפש למענו יתברך? מבאר הרמב"ן שכל מטרת הקרבת הקרבנות הוא, כדי שהאדם יתבונן מה נעשה עם הבהמה, ויחשוב שכל זאת היה ראוי להעשות עימו, ובגלל שמידתו של הקב"ה היא מידת רחמים, לפיכך ציוה על האדם להקריב קרבן במקומו על מנת שהבהמה המוקרבת תכפר בעדו. וכאשר יראה האדם כיצד נשחטת הבהמה ומזים את דמה, מיד יבוא לידי הרהורי תשובה וחרטה, ויחפש דרך לרצות את קונו על מנת שחלילה לא יעשה עמו מה שנעשה עם הבהמה. משחרב בית המקדש ובטלו הקרבנות, מוטלת עלינו חובה כפולה ומכופלת להקריב את רצוננו מפני רצון ה' יתברך, היות ואין לנו קרבנות כדי לכפר על חטאינו. וביותר ירגיל האדם את עצמו לקיים את המצוות מתוך מחשבה, מהו רצון ה' יתברך, ולא חלילה באופן אוטומטי כמצוות אנשים מלומדה. ועלינו לקחת מוסר השכל מפנחס הכהן, אשר לקח את הרומח בידו והרג במכה אחת את זמרי בן סלוא וכזבי בת צור, מבלי להתחשב בסכנה הטמונה במעשהו זה, והיות שעז היה רצונו של פנחס לקיים את דבר ה' ולהסיר את החרפה שנעשתה בישראל, על כן הוא התעלם מן הסכנה וכל כולו היה מוכן ומזומן לקדש שם שמים רבים. ומשמים הכירו בכוונותיו הטהורות והעניקו לו סיעתא דשמיא מיוחדת, והצליח להרגם במכה אחת ולצאת ללא כל פגע. ומוסיפים חז"ל ואומרים שפנחס היה כהן ומפני מעמדו נאסר עליו להיטמא למת, וזכה שיעשה עימו נס גדול בכך שזמרי והגויה אשר עמו פרפרו כל זמן שפנחס אחז בחרב, ורק כאשר פנחס הניח את החרב מידו - יצאה נשמתם. ויש בזה ללמדנו שהבא להיטהר מסייעין בידו, ובשעה שהקב"ה מבחין ברצונו של האדם להקריב מעצמו למענו יתברך, הוא מעניק לו ברכה מיוחדת במעשיו על מנת שיוכל לדבוק בדרך זו.

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il

פרשת ויקרא ו' אדר ב' תשע"א

ירושלים	תל אביב	באר שבע
17:09	17:24	17:26
18:21	18:23	18:22
19:01	18:56	18:59

הדלקת נרות
מוצאי שבת
רבינו תם

הילולא דצדיקיא

- 1 - רבי דוד פוברסקי, ראש ישיבת פוניב'ו
- 2 - פטירת משה רבינו ע"ה
- 3 - רבי אליהו הכהן מאזימיר, מח"ס "שבט מוסר"
- 4 - רבי חיים יוסף דוד אזולאי, החיד"א
- 5 - רבי גרשון אשכנזי, מח"ס "עבודת הגרשוני"
- 6 - רבי חיים יוסף דוד אזולאי, החיד"א
- 7 - שמעיה ואחיה, הרוגי לוד

מעשה שהיה

תודה לרב אליהו

"אדם כי יקריב מכם קרבן לה'" (ויקרא א. ב)
"למה נאמר, מה אדם הראשון לא הקריב מן הגזל, שהכל היה שלו – אף אתם לא תקריבו מן הגזל" (רש"י).

עד כמה יש להזהר שלא ידבק בדינו מאומה מממון שאינו שלנו, הבה נטה אוזן לדברים שסח הגאון רבי דוד בצרי שליט"א, ראש ישיבת "השלום":

במשך שנים רבות היה מתפלל הראשון לציון הגאון רבי מרדכי אליהו זצ"ל, בימים הנוראים, בסידורו של הצדיק רבי יעקב מדרבנד זצ"ל, בעל מחבר הספר "אהלי יעקב", שחיבר פירוש על התפילה ועל הסליחות בכללם, בעומק גדול על פי הקבלה והמודרשים. הראשון לציון הגאון רבי מרדכי אליהו זצ"ל, היה מדבר בשבח ואמר עליו, שמתוך פירושו של הרב רבי יעקב ניכרת גדולתו העצומה בתורה בכל מקצועות התורה. פעם סיפר הרב מעשה פלא שקשור לרב עצמו עם הרב בעל "אהלי יעקב" ז"ל, מעשה שמעיד עד כמה צריך להזהר מלגעת בכספם וברכושם הפרטי של אחרים.

וכך היה המעשה: רבי מרדכי אליהו זצ"ל, היה מלמד בצעירותו בשכונת הבוכרים שבירושלים עיה"ק, והיו באים הרבה בעלי בתים לשיעור התורה. תוך כדי הדברים הזכיר הרב כמה פירושים על התפילה של ימים נוראים מבעל "אהלי יעקב". והנה הרב מבחין שאחד מהשומעים של השיעור, יהודי מבוגר ושמו יוחננוף הזדקף ונדרך לשמע שמו של רבי יעקב ז"ל.

אחר השיעור ניגש אותו אדם לרב ואמר לו: "רבנו, אני הכרתי את הרב רבי יעקב ז"ל, ויש לי גם מזכרת ממנו. הוא היה שכן שלי, והיה עני מרוד, ופעם ביקש ממני הלוואה כספית. אני כמובן נתתי לו והוא כתב לי שטר עליה, כי אסור לתת הלוואה בלי שטר. לא עלינו נפטר אותו צדיק ולא הספיק לפרוע את השטר, ויש לי את השטר הזה למזכרת ממנו".

הרב אליהו שמע את הדברים ונודעו, מיד הוא שאל את אותו יהודי: אני יכול לבקש ממך טובה? אמור בבקשה עכשיו שאתה מוחל לאותו צדיק על הלוואתו זו. כשתגיע לבית תכתוב על השטר: "פרוע" או "מחול".

אותו יהודי שאל את הרב: "האם אני צריך לספר על כך לאשתי?" "לא – השיב

לו הרב: אין צורך לצער אותה".
למחרת בבוקר, כך סיפר לימים הרב אליהו, אחרי תפילת ותיקין הוא רואה את אשתו של אותו יהודי מחכה לו, עומדת בפתח בית הכנסת. כשיצא אמרה לו: "חכם, יש לי בקשה קטנה. חלמתי את הרב רבי יעקב ז"ל בעל האהלים שהיה שכן שלנו. ראיתי אותו בחלום, ואמר לי שמאז פטירתו לא נותנים לו להכנס לגן עדן. רק בלילה זה זכה להיכנס בזכות חכם מרדכי, והוא ביקש ממני שאגייד תודה לרב אליהו על החסד הגדול הזה..."

הוסיפה האשה ואמרה לו: "חכם, אני לא יודעת האם החלום אמת או שקר. אני לא יודעת למה הוא אמר את זה דווקא לי. אני לא יודעת האם באמת הוא לא היה בגן עדן עשרות שנים, ולא יודעת למה היה לו צער כל כך גדול. אבל הוא ביקש ממני להודות לך על החסד שעשית לו, וכך עשיתי".

בינתיים יצא הבעל של אותה אשה מבית הכנסת, וכשראה את אשתו מדברת עם הרב, נעמד בצד כדי לא להפריע. סימן לו הרב שיתקרב. כשהתקרב אמר לרב כולו נרגש: "רבינו, יש לי לספר לך חלום שחלמתי הלילה. הבעל סיפר לרב שחלם את אותו החלום שחלמה אשתו, על הרב יעקב מדרבנד ז"ל.

אמר לו הרב: "טוב. עכשיו תספר לאשתך מה היה אתמול בלילה אחרי השיעור". סיפר הבעל לאשתו על שטר הלוואה שהוא קרע בליל אמש. התחילה אותה אשה מתיפחת בבכי, וכך אמרה: "אוי לנו שבגללנו היה אותו צדיק בצער כל כך גדול עשרות שנים".

אמר להם הרב: "אשריכם!

יש לכם זכות גדולה שהלוויתם כסף לאותו צדיק בשעת דחקו, ועכשיו בזכותכם הוא זכה להיכנס נקי לגן עדן. אשריכם ואשרי חלקכם. ראש ישיבת "השלום", הג"ר דוד בצרי שליט"א, שכאמור סיפר את המעשה המופלא הזה, חתם את דבריו באומרו: "כידוע שבשמים מדייקים מאוד בשמו של אדם. וכשאותה אשה אמרה לרב כי קראו לו בשמים "חכם מרדכי",

הוא התפעל מאוד משני דברים – גם מהמעשה עצמו וגם מכך שקראו לו בשמים "חכם".

ובמקום גדלותו של האדם – שם אתה מוצא את ענוותנותו: כשהרב אליהו היה מספר את הסיפור הזה, הוא היה משמיט את המילים "חכם מרדכי", ולא היה מספר אותו כלל. את המעשה המופלא הוא היה מספר אך ורק בכדי ללמד לאחרים את החשיבות להזהר בממון של אחרים.

חוד הפרשה

תולה ארץ על בלימה נצור לשונך

גדול עונו מנשוא

1. מנין למדנו ששחיטה כשרה בזר?
2. על שם מה נקרא קרבן "שלמים"?

המכיר אנשים בטבעם, שהם מבעלי הלשון, שתשוקתם תמיד לדבר מגנות חבריהם, והוא הולך ויושב ביניהם, אף שלא יסייע לדבריהם כלל, אף על פי כן פושע נקרא, שעבר על דברי חז"ל, שצו להתרחק משמיעת דברים שאינם הגונים. וכל שכן אם הוא מוכן לשמוע את דבריהם – גדול עונו מנשוא, ויחקק עבור זה למעלה בספר הזכרונות (חפץ חיים)

מאוצרו של מורנו ורבתנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

יבואו טהורים ויעסקו בטהרות

**"דבר אל בני ישראל
ואמרת אליהם אדם כי
יקריב מכם קרבן לדי'
מן הבהמה מן הבקר
ומן הצאן תקריבו את
קרבנכם"** (ויקרא א. ב).

אמרו רבותינו ז"ל במדרש (תנחומא צו יד)
"למה מתחילים התינוקות של בית רבן ללמוד בספר ויקרא?
מפני שכל הקרבנות כתובים בו, ומפני שהם טהורים עד עכשיו, ואינם יודעים
מהו טעם חטא ועון, לפיכך אמר הקב"ה שיהיו מתחילין תחלה בסדר הקרבנות,
יבואו טהורים ויתעסקו במעשה טהורים, לפיכך אני מעלה עליהם כאילו הם
עומדים ומקריבים לפני הקרבנות". והודיעך, שאף על פי שחרב בית המקדש,
ואין קרבן נוהג, אילולא התינוקות שקורין בסדר הקרבנות, לא היה העולם
עומד. מכאן אתה למד, שפרשיות קרבנות גופי תורה תלויין בה, ועל ידיהן
יש להן לישראל תקומה בגלויות, שהרי אף בזמן שאין בית המקדש קיים ואין
קרבנות נקריבין לפניו, מכל מקום, על ידי ישראל עוסקין בסדר קרבנות, מעלה
עליהם המקום כאילו היו עומדים ומקריבים לפניו קרבנות, והוא מכפר עליהם.

כענין שאמרו רבותינו ז"ל (מנחות ק, א) כל העוסק בתורת חטאת כאילו הקריב
חטאת, וכל העוסק בתורת אשם כאילו הקריב אשם. לפיכך תיקנו קדמונינו ז"ל
שיהיו התינוקות מתחילים ללמוד בפרשת קרבנות תחלה, כדי להרגילם בדבר
מקטנותם, ויהיו יודעים שבשעה שהאדם חוטא בזמן הזה, ואין בידו להקריב
קרבן, שהרי אין בית המקדש קיים, מכל מקום על ידי שיעסוק בתורה מעלה
עליו הכתוב כאילו הקריב קרבן.
הלכך פתח פרשה זו בויקרא, חלק את התיבה וקרא אותה כך "וי קרא". "וי"
עולה בגימטריא עם הכולל כמנין "טוב" ואין טוב אלא הקב"ה שנאמר (תהלים לה,
ט) "טעמו וראו כי טוב ד'". ואין טוב אלא תורה (ברכות ה, א).

"קרא" עולה בגימטריא עם הכולל כמנין "קרב", מגיד שעל ידי תלמוד תורה
האדם מתקרב לקונו.
ורמזו לתלמוד תורה בתיבת וי לומר לך, שאף שפעמים עסק התורה וי הוא לו
לאדם, והוא לומד תורה מתוך הדחק ומתוך יסורין, מכל מקום מוטל עליו
לעסוק בתורה ואפילו הוא זקן או חולה. וכלשונו של הרמב"ם בהלכות תלמוד
תורה (א, ה) "כל איש מישראל חייב בתלמוד תורה, בין עני בין עשיר, בין שלם
בגופו בין בעל יסורין, בין בחור בין שיהיה זקן גדול שתשש כחו, אפילו היה עני
המתפרנס מן הצדקה ומחור על הפתחים, ואפילו בעל אשה ובנים, חייב לקבוע
לו זמן לתלמוד תורה ביום ובלילה, שנאמר: והגית בו יומם ולילה".

מן המעיין

הקריב נפשו". (רש"י).
כתב רבינו חיים פלא"ג
זצ"ל בספרו "תורה וחיים",
(מערכת ק.), שהתורה
הקדושה הרי היא כמו קרבן,
דעני שהקריב קרבן עשיר -
מה טוב ומה נעים. כן בתורה
דאף אם לא יוכל ללמוד מתוך
הדוחק והצער, ודוחק את עצמו
ללמוד תורה הרי זה משובח. ובאם
הוא מבטל את התורה בהיות יכולת בידו
ללמוד, הוי ליה עשיר שהביא קרבן עני, דלא יצא ידי חובתו.

"זכר תמיים יקריבנו אל פתח אהל מועד יקריב אותנו לרצונו".
(א. ג) פסוק זה נתפרש בספר "מדרש שמואל" ע"פ מעשה שמואל במדרש,
בשור אחד שהיו מושכין אותו לקרבן ולא נמשך, בא עני ובידו אגודה אחת של
טרוקסימא (מין של עשב שהבהמות מתעטשות ממנו)
והושיט לו ואכלה, וגעש השור והוציא מחט ונמשך לקרבן. (ונראה לכאורה
שסיבת הימנעותו מליילך אל המזבח הוא מפני המחט שהיתה ברגונו, ולולי
שהיה מתעטש היה נטרף, ונפסל לקרבן).
וזהו איפוא שרמזו הכתוב באומרו "תמיים יקריבנו" - ושמא תאמר אולי יש לו
מום בתוכו? לזאת העצה היא "יקריב אותנו לרצונו", היינו כשתראה אם הבהמה
הולכת ברצון אל המזבח, אזי בודאי שכשרה היא. שאם היתה טריפה לא היתה
הולכת למזבח ברצון.

אור הזוהר

"ואם מן העוף עלה קרבנו" (א. ד)

אמר רבי יוסי: מדוע נשתנו הלכות קרבן עולה למיניו השונים; מן הבקר לעולה,
ומן הצאן לעולה ומן העוף לעולה. אם כולם ענין אחד, מדוע נשתנו זה מזה שהרי
מכולם נעשה דבר אחד?
אלא, מי שהשיג ידו לכך, מקריב מן הבקר, ואם אינו יכול - מן הצאן, ואם אינו
יכול - מן העוף. הרי נאמר 'ואם דל הוא ואין ידו משגת' - שאין הקדוש ברוך הוא
מטריח את האדם יותר מיכלתו.
אמר רבי אלעזר: כפי החטא - כך הוא הקרבן. עשיר שפעמים לבו גס בו, מקריב
שור, לפי שלבו עלול יותר לחטוא לפני קונו. בינוני מקריב מן הצאן, לפי שאין
רצונו גס בו כל כך לחטוא. עני שאין לבו גס בו ורצונו שפל מכולם, מקריב קרבן
הקל ביותר.
וניכרים קרבנותיהם, כל אחד ואחד בפני עצמו. והקב"ה דן את דינו של כל אחד
ואחד במשקל ישר. (ויקרא ה.).

"והקטיר הכהן את הכל". (א. ט)

על דברי המדרש "הכל - לרבות העצמות והגידין והקרניים והטלפים". תמה
הקדוש רבינו חיים בן עטר זיע"א, בספרו "אור החיים":
מדוע אם כן לא הקריב אברהם את השעל לעולה בקרניו, אלא הניח את קרנותיו
לשופרות: קרן ימנית לשופרו של משיח, והשמאלית למתן תורה?
רבי יצחק יעקב וויס זצ"ל, ראב"ד ירושלים ת"ו, תירץ קושיה זו בספרו "מנחת
יצחק" על פי דברי הרב "כלי יקר", שהטעים את דין הקרבת כל איברי הקרבן
מע"ג המזבח, וכתב שאת הקרן צריכים להקריב - לפי שכל חוטא, דומה כאילו
היו לו קרניים לנגח בהם, ולכך יקריב גם את הקרניים.
ולפיכך, מכיון שאברהם לא הקריב את השעל כקרבן לחטא, לכך אירע בהשגחה,
כפי שכותב הרב אור החיים, שאליבא דאמת העלה אברהם גם את הקרניים
המזבחה, אלא שנפלו הקרניים מן המזבח ולכך לא הקריבם.

"ונפש כי תקריב קרבן מנחה". (ב, א)

"מי דרכו להתנדב מנחה? עני! אמר הקדוש ברוך הוא: מעלה אני עליו כאילו

בדרך אבות

ממעשיהם של צדיקים

מדת הענוה כיסוד לכל המעלות

ציבור גדול בביתו מכל החוגים והעדות, בהם ילדים רבים שציפו לקבל את ברכתו, אמר לי על כך הסטייפלער: "בפורים אין לומדים ב'חיידרים'. הילדים הקטנים מסתובבים לאמהות בבית ומפריעים להן להכין את סעודת פורים ומשלוחי המנות, על כן החליטו הנשים לשלוח את כל הילדים עם אבותיהם לזקן אחד, שמפאת חולשתו נמצא תמיד בביתו, כדי שהם יסתובבו בבית שלו כמה שעות, ובכך להקל מעליהן את עבודת היום"...

אל יתמרמר

מעשה בצדיק רבי שמואל אליהו מזוואלין זצ"ל שישב וערך שולחנו בליל שבת. באו ואמרו לו כי חסיד פלוני שהינו תלמיד חכם עומד בבית המדרש כשהוא מתמרמר ומתרעם על כי לא נתכבד לשבת ליד השולחן במקום מכובד... החזיר להם הרבי: אל יתמרמר. אמרו לו כי הנה המזווה שבדואי עולה עליו בתורה ובקדושה ואין היא מתרעמת על שהשאירו אותה ליד הדלת...

הוא הצדיק!

כאשר עשה את דרכו, רבי לייב מפרימישלאן זצ"ל, לרימונוב, לביקור אצל רבי מנחם מענדל זצ"ל, ציוה רבי לייב על עגלונו להחליף עמו מקום, כדי שבהיכנסו לעיר יהיו אותנו כעגלון, ובכך ימלט את עצמו מהכבוד הרב שמכינים לו מקבלי פניו. הוא לקח את כובעו של העגלון שם על ראשו, ואילו לעגלון הלביש את הספודיק שלו...

התקרבו לעיר, והנה חבורה גדולה של חסידים, תלמידי רבי מנחם מענדל באים לקראת העגלה, רבם שלחם לקבל פני צדיק.

מטבע הדברים מיהרו התלמידים לעגלון חבוש ה"ספודיק" וברטט קבלו שלום ממנו. אולם הצדיק רבי נפתלי מרופשיץ זצ"ל שהיה ביניהם, ניגש מיד ל"עגלון המדומה" ואמר לו בחרדת קודש: "שלום עליכם רבינו"...

שאל אותו רבי לייב בפליאה: מהיכן הבחין מר בדבר? השיב לו רבי נפתלי: ראיתי באיזה שפלות והכנעה הוא מנהל את הסוס, והבנתי שהוא הצדיק...

"ויקרא אל משה"

(א. א) על פי

המסורה, האות אל"ף

של "ויקרא" היא

אל"ף זעירא, קטנה

משאר האותיות של

הספר תורה. הסיבה

לכך, כפי שמביא רבינו יעקב

בעל הטורים, מכיון שמשנה רבינו ביקש ברוב

ענוותנותו לכתוב "ויקרא אל משה", כדרך שנאמר בבלעם, שכביכול לא נראה לו השי"ת אלא במקרה. ואמר לו הקב"ה לכתוב "ויקרא אל משה" ב"אל"ף, וכתב אותה משה באות אל"ף קטנה.

בספר כלי יקר, מביא בשם הילקוט: "אל"ף דויקרא זעירא. "אל"ף לשון לימוד כמו "ואלפך חכמה" (איוב לג-לג) ורמז יש בזה, שאין הלימוד תורה מתקיים, אלא במי שמקטין את עצמו. וכבר כתב המשגיח הגה"צ רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל, שבאמת מדת הגאווה היא מקור כל המדות הרעות, וכל החסרונות והרע שיש באדם נובעות מחמת הגאווה. וכן להיפך לצד הטוב: מדת הענוה היא יסוד כל המעלות והשלימות. וכל שזכה למדת הענוה אין בו כל חסרון.

סיפר הגאון רבי משה מרדכי שולזינגר זצ"ל:

בשנתיים האחרונות של הגאון רבי יעקב ישראל קנייבסקי, הסטייפלער זצ"ל, גדשו אלפים את היכל כולל "חזון איש" בבני ברק, בשעה שאמר שיעור ליום השנה של החזון"א שחל ביום ט"ו בחשוון. המעמד היה נאדר בקודש.

לעת ערב התבטא הסטייפלער בפני ברוב ענוותנותו: "מפני שהשיעור הוא פעם אחת בשנה, לכן באים הרבה אנשים... מסתבר שאם הייתי אומר שיעור פעם בשבוע, לא היה אפילו מניין אחד להגיד אחר כך קדיש דרבנן"...

ביום הפורים, במיוחד בשנותיו האחרונות של הסטייפלער, היה מתאסף

אנשי אמונה תולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

חיים בזכות הצדקה

ר' עקיבא ז"ל מהעיר ניס שבצרפת, סיפר למור"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, את המעשה הבא: בצעירותו, הוא היה גר במוגאדור ליד ביתו של רבי חיים פינטו זיע"א, והגיע תורו לשמש את הרב.

באחד הימים ישב הרב ליד ביתו, ועבר שם יהודי ובידו כמה תרנגולים. הרב פנה אליו וביקש ממנו שיתן לו צדקה. אותו יהודי השיב לו: אין לי מה לתת לך. ענהו רבי חיים זיע"א: יש לך כאן כמה תרנגולים, תן לי אחד עבור איש עני. כשבעל התרנגולים התמיד בסירובו לתת לרב תרנגול אחד צדקה, מתו לפתע כל התרנגולים שהיו ברשותו.

חזר אותו יהודי וביקש סליחה מהרב, והוסיף: רבינו! אני הולך כעת לסעודה, וכל התרנגולים מתים, ואין לי מה לתת לאנשים לאכול. אמר לו רבי חיים זיע"א: לך אל השוחט ושם כל התרנגולים יקומו לתחיה! וכך הוה.

וכבר שמענו, שסיפור דומה אירע גם אצל רבי חיים פינטו "הגדול" זיע"א. וזה שאמרו חז"ל "מעשה אבות סימן לבנים". אם האבות יכלו לעשות כן, גם הבנים יכלו לעשות כן.

ועוד בענין כח הצדקה: כ"ק רבי חיים זיע"א פגש פעם את ר' חיים כהן. ניגש הצדיק אל היהודי ואמר לו: יודע אני, שאתה מתכונן היום לנסוע באוטובוס. דע לך כי כל נוסעי האוטובוס ימותו. משום כן, תתן מכספך לצדקה וכך ינצלו חיך. הגיב ר' חיים כהן ואמר לצדיק: אם נכונים הדברים, יאמר נא הרב את הדבר הזה לכל נוסעי האוטובוס כדי שכולם ינצלו. ענה כ"ק רבי חיים זיע"א ואמר: "כל הנוסעים האחרים לא יאמינו לדברים שלי, ולכן רק לך אני אומר זאת ומציע את דרך ההצלה".

וכך הוה. האוטובוס נפל מצוק גבוה, וכל נוסעיו נהרגו במקום, זולת ר' חיים כהן שניצל מהמוות, בזכות מצות הצדקה.